

Verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublinverordening) – Arrest C-228/21 e.a. Ministero dell’Interno – Niet langer mogelijk beroep in te stellen tegen evident en fundamenteel verschil in beschermingsbeleid in de lidstaat waar naar wordt overgedragen

(De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen de vreemdeling)

Vreemdeling kan geen beroep meer doen op indirect refoulement in Dublinprocedure. De staatssecretaris van Justitie en Veiligheid hoeft in een Dublinprocedure niet te beoordelen of een overdracht van een vreemdeling aan een andere lidstaat van de Europese Unie leidt tot ‘indirect refoulement’.

Aanleiding voor deze uitspraak is een zaak over een Pakistaanse man die behoort tot de Ahmadi-moslims. Aanhangers van deze religieuze stroming zijn een minderheid die in Pakistan kunnen worden gediscrimineerd en vervolgd. De man heeft eerst in Oostenrijk asiel aangevraagd en vervolgens in Nederland. De staatssecretaris wil hem op grond van de Dublinverordening over te dragen aan Oostenrijk. Volgens de man loopt hij in Oostenrijk een reëel risico op een onmenselijke behandeling, omdat de Oostenrijkse autoriteiten hem zullen uitzetten naar Pakistan waar hij voor vervolging vreest.

Op 30 november 2023 in Arrest C-228/21 e.a. (Ministero dell’Interno) heeft het HvJ EU geoordeeld dat voor een toets op indirect refoulement als gevolg van het asielbeleid dat geldt in een lidstaat waarnaar de vreemdeling wordt overgedragen, binnen de Dublinprocedure geen ruimte is. Ook heeft het Hof geoordeeld dat meningsverschillen tussen lidstaten wanneer een vreemdeling wel of niet in aanmerking komt voor asiel, niet relevant zijn voor de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van een asielaanvraag. Het oordeel van het Europese Hof leidt ertoe dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) terugkomt van haar eerdere uitspraak van 6 juli 2022. Daarin oordeelde de Afdeling dat de bestuursrechter verplicht is om wel te onderzoeken of een vreemdeling een risico loopt op indirect refoulement, als het beroep daartoe aanleiding geeft.

In de huidige uitspraak oordeelt de Afdeling dat een vreemdeling in Nederland geen beroep meer kan doen op indirect refoulement in een Dublinprocedure. Als hij vreest voor ‘refoulement’, moet hij dat aanvoeren in de lidstaat dat zijn asielaanvraag in behandeling neemt. Of hij moet in Nederland aantonen dat de asielprocedure in die andere lidstaat niet goed functioneert.